

мена отъ Етрогула. Синъ му Османъ отвори войнж най напредъ на Грѣцкія царь Андроника, който владѣяше и Малж Азіж. По-легка-легка Османъ се усили и най сетнѣ се основа едно по силно царство съ престолень градъ Брусса; и—Султанъ-тъ на това царство Орханъ бѣше често призиваемъ отъ грѣцкитѣ царіе въ Цариградъ, и отъ Бѣлгарскитѣ въ Тѣрново, на помощь срещу неприятелиѣ имѣ. Султанъ Орханъ и нѣколко други турски князове съ радость и вѣсхищеніе приѣмваха *покорнитъ молби* на Грѣцкитѣ и Бѣлгарски царіе, и често имѣ прашаха по хиляди души отъ своитѣ дивы и необузданныи войници. Тѣ като нахлѣтахъ тѣжъ въ Македонія, Тракія и Придунавското Царство съ престолнія му градъ Тѣрново: забрахъ да колятъ, да горятъ, да грабятъ и всичко да опостошяватъ презъ гдѣто минавахъ, тѣжъ щото тіе съюзници на Бѣлгарскитѣ и на Грѣцкитѣ царіе бѣхъ преобѣрнали земитѣ имѣ въ страшни пустини; много человекъ и стада сѣ се изгубили.... —

Когато впрочемъ тѣ вѣтѣпили най напредъ въ Европейската земя, сѣ были довольно храбри войници. Въ времято на Султана Орхана, войската му сѣстояла отъ три главни разряда, но всички были „конници;“ по него време Турцитѣ „пѣхота“ не сѣ имали. Като се застоѣли впрочемъ нѣколко години въ Грѣцкитѣ и Бѣлгарски земи, ушь като съюзници и помощници, тѣ сѣ се до толкова усилили, щото почнѣли да усвояватъ градове и села. Тогавъ тѣ сѣвзели еднѣ идѣж; „да учредятъ и сѣставятъ единъ новъ разрядъ войска и исключително отъ Христіянски дѣца (Грѣци и Бѣлгари).“ —

Въ 1330 година, за тая цѣль тѣ захванали насилственно да взематъ момчета отъ 10—12 години, които най напредъ преобрѣщали въ турско вѣроисповѣданіе, и таковимъ образомъ тѣ ги обучавали строго на военно искусство и турски военни навиди; и—сѣставили малко по малко едно военно тѣло отъ нѣколко хиляди такива войници, на които обаче не дали коніе, но всички были длѣжни да ходятъ „пѣшкомъ“; спорядъ това и се сѣставилъ еднѣ новъ *пѣхотенъ разрядъ* отъ насилственно взетитѣ и потурчени Христіянски дѣца; тіе нови войници сѣ были дѣйствително, за